

Het Koninkrijk van God

Door Dr. Stephen E. Jones



Het Koninkrijk van God

Dr. Stephen E. Jones

De Bijbelteksten in dit boekje komen uit de NIEUWE BIJBELVERTALING (NBV) tenzij anders aangegeven.

Kopiëren voor niet-commerciële doeleinden toegestaan

Originele titel: *The Kingdom of God*



Bereastudies
Serieuze Bijbelstudie

HET KONINKRIJK VAN GOD

DOOR DR. STEPHEN E. JONES

INHOUDSOPGAVE

Hoofdstuk 1: Wat is het Koninkrijk?	7
Hoofdstuk 2: De Koning van het Koninkrijk	9
Hoofdstuk 3: De burgers van het Koninkrijk	13
Hoofdstuk 4: De wetten van het Koninkrijk	17
Hoofdstuk 5: Het domein van het Koninkrijk	21
Hoofdstuk 6: De gehele aarde	24

HOOFDSTUK 1

Wat is het Koninkrijk?

Jezus sprak over iets dat Hij 'het Koninkrijk van God' noemde en Hij zei dat het Evangelie van dit Koninkrijk over de gehele wereld gepredikt zou worden voordat het einde zou aanvangen. In Mat. 24:14 zegt Hij:

14 Pas als het goede nieuws over het koninkrijk in de hele wereld wordt verkondigd als getuigenis voor alle volken, zal het einde komen.

Wat houdt dit Koninkrijksevangelie nu eigenlijk in? Is dit hetzelfde als het evangelie van de verzoening door Jezus Christus dat nu door zo velen wordt verkondigd? Nee, het evangelie van redding is slechts een gedeelte van het evangelie van het Koninkrijk. Het evangelie focust zich met name op de wijze waarop het burgerschap van dit Koninkrijk verkregen kan worden. Maar slechts weinigen weten wat dit Koninkrijk inhoudt en de meesten hebben er een vaag beeld over. Het Koninkrijk begint eigenlijk in Genesis 1:1

1 In het begin schiep God de hemel en de aarde.

Het Koninkrijk omvat alles wat God geschapen heeft, in zowel hemel als aarde. Het Koninkrijk omvat dus niet alleen de hemel, maar ook heel nadrukkelijk deze aarde. Het is belangrijk om een goed begrip te hebben van alle principes en onderdelen van het Koninkrijk, omdat als haar begin helder is, ook haar einde duidelijk wordt.

God bezit wat hij maakt. Dit is het recht van degene die schept volgens het Bijbelse principe van eigenaar zijn. Daarom veronderstelt de Bijbel overal dat God de eigenaar is van de gehele aarde en dus ook de soevereiniteit heeft over alles wat Hij bezit. Daarom heeft God ook het recht om land te geven aan wie Hij wil, om alle activiteiten op deze aarde aan te sturen en de regels en wetten te bepalen die zeggen hoe de mensheid om dient te gaan met ieder onderdeel van Zijn schepping.

Zonde en dood kwamen Gods Koninkrijk binnen, eerst in de hemel en toen ook op deze aarde. Dit creëerde een tijdelijk probleem dat God sindsdien aan het oplossen is. De uiteindelijke volledige oplossing van dit probleem zal pas daar zijn wanneer de geschiedenis van deze aarde eindigt. De zonde en de dood zullen teniet gedaan worden, en, zoals later geprofeteerd, zal de glorie van God, de heerlijkheid van de HEER de hele aarde vervullen.

Het is belangrijk om te beseffen dat Gods schepping als 'goed' werd bestempeld door haar Schepper. Toen de schepping af was noemde God het 'zeer goed' (Gen 1:31). Alle stof, rotsen, planten, dieren en de mens zelf werden niet gemaakt door een duistere macht van de duivel, maar door een goede God.

Dit simpele feit is punt van kritiek bij veel religies, door te zeggen dat materie ten diepste kwaad is, en de geest slechts goed is. De Grieken in de tijd van Paulus konden zich niet voorstellen hoe een goede God inwoning kon nemen in het menselijke vlees door de kracht van Pinksteren.

Belangrijk om het Koninkrijk van God te begrijpen, is dus te weten dat stof/vlees in zichzelf niet kwaad is. Het was goed geschapen en reflecteerde de creativiteit en het karakter van God. Deze visie op onze oorsprong bepaalt namelijk ook het doel en het einde van de geschiedenis.

Zonde en dood zijn de schepping binnen gekomen, maar zijn niet inherent aan de schepping. De zonde heeft er voor gezorgd dat er een omweg, oftewel een verlenging van de geschiedenis is ontstaan die er uiteindelijk weer voor zal zorgen dat het probleem van de zonde weer teniet wordt gedaan.

Het doel van de geschiedenis is een belangrijk onderdeel van het Evangelie van het Koninkrijk. Dit Evangelie onthult de natuur (het wezen) van God en Zijn relatie met de schepping. Het vertelt ons over het probleem van de zonde en de dood. Het vertelt ons ook het Goddelijke plan om de zonde en de dood teniet te doen. En uiteindelijk laat het zien dat Gods plannen niet zullen falen en Hij de uiteindelijke winnaar zal zijn. Het doel waarvoor Hij de hemel en de aarde geschapen heeft zal vervuld worden.

De aarde is geschapen om de glorie van God te openbaren in het vlees, in materie, in de schepping. Als God hierin Zijn doel zou missen, dan zou Hij een zondaar zijn, omdat het Hebreeuwse woord voor zonde *kawtaw* letterlijk 'falen om een doel te bereiken' betekent.

De zonde heeft God niet als verrassing overvallen; eveneens is Hij niet zo incapabel dat Hij alle dingen niet opnieuw zou kunnen oprichten. In tegendeel, in Handelingen 3:21 wordt het uiteindelijke doel van de geschiedenis genoemd, namelijk dat 'alles zal worden hersteld'. Paulus zegt het op een andere wijze in 1 Kor. 15:28,

28 En op het moment dat alles aan hem onderworpen is, zal de Zoon zichzelf onderwerpen aan hem die alles aan hem onderworpen heeft, opdat God over alles en allen zal regeren.

De rest van de Schrift vertelt ons de wijze waarop God dit doel zal bereiken. Er zijn vele details, en elk daarvan onthult een nieuw aspect over het karakter van God en de relatie tot Zijn schepping, in het bijzonder richting de mens zelf. Over ieder detail kan een complete Bijbelstudie gegeven worden en zouden meer boeken nodig zijn dan de wereld kan bevatten, maar dit kleine boekje is bedoeld om de lezer een perspectief te laten zien van het Koninkrijk van God, en het aan andere boeken over te laten om over de details te spreken. Wanneer we een compleet beeld hebben, is het eenvoudiger om op de details te focussen zonder je daarin te verliezen.

Gedurende de Bijbelse geschiedenis heeft God de mens op twee manieren geleerd hoe we het Koninkrijk gestalte kunnen geven. De eerste was ontworpen om te falen, zodat we zouden gaan begrijpen dat dit NIET werkt. De tweede was ontworpen om volledig en totaal te slagen. Deze twee methoden zijn vervat in het Oude Verbond en het Nieuwe verbond.

Het Oude verbond legde de verantwoordelijkheid neer bij de mens om het doel van God te behalen en volmaaktheid te brengen. Het faalde, en zo werd het Oude Verbond afgeschaft ten gunste van het Nieuwe. Het Nieuwe Verbond legde de verantwoordelijkheid neer bij Jezus Christus om het doel van God te herstellen en volmaaktheid van allen te bereiken. De uitwerking van dit Nieuwe Verbond is nog niet compleet, zoals we allemaal kunnen zien. Maar het evangelie van het Koninkrijk roept Jezus Christus uit als Degene die het doel van God ZAL vervullen en Zijn schepping tot voltooiing en volmaaktheid zal brengen.

Elk koninkrijk heeft vier basiselementen in zich om überhaupt een koninkrijk genoemd te kunnen worden. Het heeft een koning, burgers, wetten en een domein. Het Koninkrijk van God heeft ook al deze elementen. Geschiedenis is het verhaal over het begin en de ontwikkeling van het Koninkrijk van God, vanaf een zaadje tot een machtige boom die de gehele aarde bedekt.

Concluderend kunnen we zeggen dat om het Koninkrijk van God te begrijpen, we naar deze vier basiselementen moeten kijken om te zien hoe ieder element in het verhaal past.

HOOFDSTUK 2

De Koning van het Koninkrijk

De eerste koning van de aarde was Adam, zoals we kunnen lezen in Gen. 1:26,

26 God zei: 'Laten wij mensen maken die ons evenbeeld zijn, die op ons lijken; zij moeten heerschappij voeren over de vissen van de zee en de vogels van de hemel, over het vee, over de hele aarde en over alles wat daarop rondkruipt.'

Genesis 1:26 gebruikt de term 'awdawn' zonder het Hebreeuwse voorzetsel, waardoor we het moeten lezen als 'mens' in het algemeen en niet zozeer Adam in het bijzonder. Genesis 1 geeft ons een algemene indruk van de positie van de mens ten opzichte van het overige deel van de schepping. Ook wordt er in Genesis 1 aan toegevoegd dat de mens op de zesde dag is geschapen.

Genesis 2 geeft ons dan meer specifieke details over de schepping van de mens, te beginnen met Adam. Genesis 2:7 gebruikt de Hebreeuwse term 'eth ha-awdawm', wat wil zeggen; deze specifieke mens 'Adam'. Met andere woorden, Gen. 2:7 verwijst naar dezelfde Adam als de Adam uit Gen. 1:26.

De eerste Adam ontving het mandaat om te heersen, dat hem de wettige koning van de aarde maakte. God was de hoogste Koning vanwege zijn scheppingsdaad en de rechten die hieruit voortvloeien. Vanuit zijn soevereine recht heeft hij Adam de autoriteit gegeven over de gehele aarde. Adam regeerde dus onder God. In feite was zijn koningschap onder voorwaarde dat hij gehoorzaam zou zijn aan de Schepper, de eigenaar van alle dingen. God had en heeft het recht om koningen aan te stellen en te onttronen.

Zodoende, toen Adam zondigde, veranderde zijn natuur (zijn wezen) zodanig dat hij onafhankelijk van God wilde gaan regeren, alsof de aarde zijn eigendom was. In feite claimde hij dus de troon en het koningschap en de soevereiniteit van Zijn Schepper. Zijn wil om onafhankelijk te zijn, dreef hem uit het leven naar de dood (sterfelijkheid), zoals God ook van tevoren gewaarschuwd had door te zeggen in Gen. 2:17,

17 maar niet van de boom van de kennis van goed en kwaad; wanneer je daarvan eet, zul je onherroepelijk sterven.'

We gaan hier nu niet discussiëren of dit een echte boom was, of wat het precies vertegenwoordigde. In deze korte studie voldoet het te zeggen dat door het 'eten' van de 'boom' een ongehoorzame daad werd gepleegd, oftewel dat er gezondigd werd. Het resultaat van Adams zonde was de dood.

Adam en Eva brachten kinderen voort naar HUN evenbeeld. Indien zij kinderen hadden ontvangen voordat zij zondigden, hadden zij ook kinderen voortgebracht naar hun beeld, op dat moment nog het beeld van God (Gen. 1:26). Hoe dan ook, het bleek dat zij kinderen voortbrachten naar hun evenbeeld, dus met zondig vlees. Adams zonde maakte hem sterfelijk, en deze sterfelijkheid heeft hij overgedragen aan alle generaties na hem. Paulus zegt in Rom. 5:12,

12 Door één mens is de zonde in de wereld gekomen en door de zonde de dood, en zo is de dood voor ieder mens gekomen, want ieder mens heeft gezondigd.

De dood is datgene waar de mens altijd aan onderhevig is; zijn permanente zwakte. Dit sterfelijke vlees zorgt er ook voor dat de mensheid zondigt. Het Evangelie van het Koninkrijk verkondigt ons juist hoe we de dood kunnen overwinnen, zodat we vrij zullen zijn van zonde. En het verkondigt ons niet alleen het Goddelijke plan voor ons eigen leven, maar ook het plan dat God met deze wereld heeft (1 Joh. 2:2).

De dood en de zonde creëerden een probleem bij Koning Adam. Als hij onsterfelijk zou zijn gebleven, zou hij koning over de aarde zijn gebleven en hoefde hij zijn koningschap niet door te geven aan zijn nakomelingen. Het was Adams taak om de aarde te onderwerpen en over haar te heersen. Dit betekent; om alle dingen te onderwerpen aan de autoriteit van de rechtvaardige heerschappij van God. Maar omdat hij zondigde faalde hij en was er een nieuwe Adam nodig om te slagen waar de eerste Adam faalde. De laatste Adam was Jezus (1 Kor. 15:45).

Adams sterfelijkheid betekende dat hij zou sterven en zodoende moest zijn 'kroon' worden doorgegeven aan de verschillende generaties na hem. En omdat de mensheid geboren wordt naar het beeld van de eerste Adam, is het ook hun zondige neiging om op zichzelf gericht te zijn. Velen van hen wilden graag regeren over anderen. Hun zelfgerichtheid leidde ertoe dat ze steeds bezig waren om hun wil op te leggen aan anderen en om uiteindelijk slaven van die anderen te maken. *Dit is de oorsprong van de koninkrijken van deze wereld.* Maar steeds als men een koninkrijk oprichtte kwamen er weer nieuwe vijanden die het koninkrijk vervolgens weer voor zichzelf opeisten. Maar laten we terug gaan naar de oorsprong van de koningen en regeringen van deze wereld.

Het 'heersersmandaat' was een van de twee mandaten die tezamen het 'eerstgeboorterecht' vormen. Het andere mandaat was het 'vruchtbaarheidsmandaat', ook gegeven in Gen. 1:26 'wees vruchtbaar en vermenigvuldig'. Dit tweede mandaat was de oorsprong van het Zoonschap en was het mandaat dat ervoor bedoeld was om het Koninkrijk van God te bevolken. Als Adam en Eva kinderen hadden voortgebracht naar het beeld van God zouden al hun kinderen automatisch burgers zijn van het Koninkrijk en zouden ze geen probleem vormen omdat ze het beeld van God deelachtig waren.

Het eerstgeboorterecht, dat bestond uit de beide mandaten van Genesis 1, ging van Adam naar Seth. Toen Seth stierf, ging het naar zijn zoon Enos. Het eerstgeboorterecht ging zo door naar alle zonen tot Noach, die het geboorterecht meenam door de vloed heen. Noach gaf dit geboorterecht door aan Sem die 600 jaar oud werd (Gen. 11:10,11). Hij overleefde zijn kinderen en kleinkinderen. Geen van hen ontving dus dit geboorterecht gedurende hun leven. Sem leefde zelfs tot 10 generaties nadat zijn nakomelingen hadden geleefd en weer gestorven waren. Als je Genesis 11 bestudeert, zie je dat Sem zelfs Abraham heeft overleefd.

Sem stierf uiteindelijk toen Isaak 110 jaar en Jakob 50 jaar oud waren. Het geboorterecht passeerde Abraham dus en werd overgedragen aan Isaak. Bij Isaak wordt het eerstgeboorterecht weer direct genoemd in de Bijbel. We zien namelijk dat zijn zonen, Jakob en Ezau, hierover onenigheid hadden. Jakob was uiteindelijk degene die het eerstgeboorterecht verwierf, hoewel niet zonder problemen, veroorzaakt door zijn vleselijke motieven. Later werd het eerstgeboorterecht opgesplitst bij de zonen van Jakob. Jakob scheidde het heersersmandaat van het eerstgeboorterecht en gaf dit heersersmandaat aan zijn zoon Juda (Gen. 29:10), en Jozef ontving de rest van het eerstgeboorterecht – primair nog bestaande uit het vruchtbaarheidsmandaat (Gen. 49:22). Dit wordt bevestigd in 1 Kron. 5:1 en 2,

1 Zonen van Ruben, de oudste zoon van Israël – Ruben was de oudste zoon, maar omdat hij zijn vaders bed had ontwijfd, ging zijn eerstgeboorterecht over op de nakomelingen van Israëls zoon Jozef, hoewel deze niet als eerstgeborene staat ingeschreven. 2 Juda was sterker dan zijn broers en er is een vorst uit hem voortgekomen, maar het eerstgeboorterecht ging over op Jozef

Juda's recht op het heersersmandaat was tijdelijk, namelijk 'totdat hij (Silo) komt die er recht op heeft' (Gen. 49:10). Deze profetie was toen misschien onduidelijk, maar naarmate de tijd vorderde werd haar betekenis steeds duidelijker. De ark van het verbond en de tabernakel werden in een stad van Efraïm (zoon van Jozef) geplaatst, namelijk Silo (Jozua 18:1).

Later werd in verband met de corruptie van de priesters van het huis van Eli, de Ark van Silo naar Jeruzalem verplaatst (Ps. 78:60-68). Even later verliet de heerlijkheid van de Heer

Jeruzalem, weer vanwege de corruptie van de priesters (Jer. 7:12-14). God verliet Jeruzalem zoals hij Silo had verlaten. Vandaar zou de heerlijkheid van de HEER haar definitieve rust vinden in het Nieuwe Jeruzalem, een geestelijke stad waarvan wij de tempel zijn (1 Kor. 3:16), en zijn naam op onze voorhoofden geschreven is (Op. 22:4).

Uiteindelijk is de profetie van Silo een lichaam van mensen geworden, in plaats van een geografische locatie op deze aarde. Dit lichaam van mensen heeft Christus als het Hoofd. Samen vormen zij 'één nieuwe mens' (Ef. 2:15) en worden zij afgebeeld als de uiteindelijke tempel, gebouwd op het fundament dat de apostelen en de profeten gelegd hebben, met Jezus Christus als de uiterste hoeksteen (Ef. 2:20).

Uiteindelijk waren de onderdelen van het eerstgeboorterecht – die door Jakob gescheiden zijn – bestemd om weer samengevoegd te worden in Christus. Hij kwam bij zijn eerste komst uit de stam van Juda en meer specifiek als het zaad van David om zich wettig te kwalificeren voor het heersersmandaat dat via deze geslachtslijn werd overgedragen.

Bij zijn tweede komst komt hij als Jozef om zich ook wettig te kwalificeren voor het eerstgeboorterecht. Vanwege dit feit wordt er in Op. 19:13 geprofeteerd dat Hij 'gekleed is met een mantel gedoopt in bloed'. Hij wordt op deze wijze omschreven om Hem te identificeren als Jozef, de man wiens mantel in het bloed gedoopt is (Gen. 37:31). Deze tweede komst is belangrijk, omdat dit het werk afmaakt dat Hij begonnen is bij Zijn eerste verschijning. Zonder tweede komst zou Jezus niet in de mogelijkheid zijn om het eerstgeboorterecht van Jozef wettig te ontvangen.

Maar laten we teruggaan naar het eerstgeboorterecht. Jezus is bij Zijn eerste komst voortgekomen uit de stam van Juda om wettig recht te hebben op het heersersmandaat en kwam als het zaad van David om het wettige recht als Koning van deze aarde te ontvangen. Uiteindelijk zullen alle koningen hem dienen – niet buiten hun wil om, noch gedwongen. Zij zullen Hem met blijdschap dienen. Jezus heeft er nooit voor gepleit om iemand te dwingen Hem te aanbidden of voor Hem te buigen. Integendeel; Hij heeft er voor gekozen om de liefde en het respect van mensen te ontvangen door hun de liefde van God voor allen te laten zien. Daarom zegt Psalm 67:4 en 5,

4 Dat de volken u loven, God, dat alle volken u loven. 5 Laten de naties juichen van vreugde, want u bestuurt de volken rechtvaardig en regeert over de landen op aarde. sela

De geschiedenis laat ons meerdere keren zien dat de troon van deze wereld wordt opgeëist door machthebbers. Jezus' recht om over deze aarde te heersen is vanaf het allereerste begin aangevochten en aangevallen. De eerste grote uitdager was Nimrod, die de eerste was die een concurrerend koninkrijk oprichtte, Babylon genaamd. Hij wist af van de profetieën over de komende Messias die bestemd was om over de aarde te regeren; Nimrod wilde deze Messias zijn.

Sem verliet Nimrods koninkrijk Babylon (poort der Goden) en reisde naar het westen van Kanaän. Daar bouwde hij een stad, genaamd Salem (vrede) oftewel Jeru-Salem 'Stad van Vrede' en vestigde daar zijn troon onder de titel 'Melchisedek' (Koning der Gerechtigheid). Deze twee rivaliserende koninkrijken werden beelden van het historische conflict tussen 'het Babel dat in de verborgenheid is' en het 'Nieuwe Jeruzalem'.

Later werd het heersersmandaat doorgegeven aan koning David, samen met de belofte dat de Messias een van zijn nakomelingen zou zijn. Davids troon werd aangevallen door Absalom, die dacht dat hij zich wel kon kwalificeren als de Zoon van David. Maar Absalom was een insluiper die zichzelf iets toe-eigende en zijn karakter bewees dat hij het niet waard was om het heersersmandaat te ontvangen.

Duizend jaar later kwam Jezus uit de lijn van David om zijn troon te vestigen en te claimen, maar ook hij werd aangevallen op dezelfde wijze als Absalom David aanviel. De geschiedenis van David en Absalom herhaalde zich in het Nieuwe Testament toen de hogepriesters de plaats

van Jezus innamen en zijn troon claimden. Maar zoals David een 'tweede komst' had, waarin Absalom werd onttroond, zo zal Jezus ook een 'tweede komst' hebben waarbij de onrechtmatige 'claimers' openbaar zullen worden en hun Koninkrijk vernietigd zal worden.

Jezus zal bij zijn tweede komst ook komen als Jozef om het eerstgeboorterecht en de scepter weer te verenigen. Dan zal het Koninkrijk van God niet alleen een Koning hebben, maar ook de geopenbaarde zonen van God, de eerstelingen van de schepping (Jak. 1:18), die onder Christus zullen regeren. Hun zal onsterfelijkheid en volmaaktheid worden gegeven bij de 'eerste opstanding'.

HOOFDSTUK 3

De burgers van het Koninkrijk

Naast een koning is het tweede belangrijke element van een koninkrijk het burgerschap. Het Koninkrijk van God heeft inwoners. Dat zijn zij die God dienen als de koning en die Hij gekozen heeft om deze aarde te regeren. Vandaag de dag worden zij 'christenen' genoemd, hoewel niet iedereen die zich christen noemt ook daadwerkelijk burger is van dit Koninkrijk vanuit Gods oogpunt gezien. God kijkt naar het hart, niet naar het label dat we onszelf geven.

Het concept van het burgerschap is het belangrijke doel van het vruchtbaarheidsmandaat in Gen. 1:28 'wees vruchtbaar en word talrijk'. Adam en Eva moesten kinderen voortbrengen naar het beeld en de gelijkenis van God. Als zij kinderen hadden voortgebracht voordat ze zondigden, dan hadden ze de zonen van God voortgebracht, naar Zijn beeld. Maar na de zondeval kregen ze kinderen naar hun (gevallen, sterfelijk) evenbeeld. Kinderen van het vlees. Dit onderscheid wordt gemaakt in 1 Kor. 15:47-49,

47 De eerste mens kwam uit de aarde voort en was stoffelijk, de tweede mens is hemels. 48 Ieder stoffelijk mens is als de eerste mens, ieder hemels mens is als de tweede. 49 Zoals we nu de gestalte van de stoffelijke mens hebben, zo zullen we straks de gestalte van de hemelse mens hebben.

De naam Adam betekent eigenlijk ook 'aards'; het komt van het Hebreeuwse woord Adama, dat (rode) aarde betekent. In de verzen hierboven stelt Paulus de eerste Adam tegenover de tweede Adam, Christus. De eerste Adam gaf ons een aards bestaan, maar de laatste geeft ons het hemelse dat God bedoeld heeft vanaf het eerste begin.

De inwoners van het Koninkrijk zijn dus diegenen die het beeld van hun hemelse Vader, het beeld van Christus dragen. Dit is het uiteindelijke Zoonschap. Het proces waardoor iemand het Zoonschap mag ontvangen heeft als sleutel het gelijk worden aan Christus en hun karaktereigenschappen worden door de gehele Bijbel heen genoemd. De beste omschrijving van dit proces kan worden gevonden in de hoogtijdagen van Israël.

Deze feestdagen worden beschreven in het boek 'The Laws of Second Coming'. Deze drie feesten herdenken de grote gebeurtenissen in de geschiedenis van het volk Israël vanaf hun uittocht uit Egypte tot hun aankomst in het Beloofde Land. Deze feesten profeteerden ook onze individuele reis van het gebied van de menselijke koninkrijken naar het Koninkrijk van God.

Deze drie feesten staan voor de drie fasen van ontwikkeling in onze individuele levensreis. Pasen was de dag dat Israël Egypte verliet; dit beeld het moment uit waarop een ongelovige een gelovige wordt; hij 'verlaat Egypte'. Dit is de feestdag waarop iemand een inwoner van het koninkrijk van God wordt. En dit gebeurt alleen door het geloof in het ware Lam van God, Jezus Christus.

De tweede feestdag is Pinksteren. Dit feest herdenkt de dag dat God neerdaalde op de berg Sinai en de Tien Geboden aan Israël gaf. Pinksteren is het feest dat staat voor de training, die van burgers in het koninkrijk van God regeerders maakt. Deze training heeft als doel om geestelijke volwassenheid te brengen aan de gelovigen en in hun hart de principes van de Bijbelse wetten te kerven, zodat zij uiteindelijk op basis van deze wetten mogen regeren in het Koninkrijk en op een eerlijke en genadige wijze zullen oordelen.

Het derde feest is het Loofhuttenfeest. Dit staat voor de dag dat het de bedoeling was dat Israël het Beloofde Land introk. Israël was nog niet gereed om het land in te trekken, maar het profeteerde van een later moment, nadat God vele heersers had getraind gedurende de eeuwen om te regeren in het Loofhuttentijdperk dat aanstaande is. Het Loofhuttenfeest zal worden vervuld wanneer de Zonen van God zich openbaren; diegenen die zijn voorbestemd om te regeren onder hun hoofd en koning Jezus Christus.

Het burgerschap van het Koninkrijk van God wordt verkregen door het geloof in Jezus Christus alleen, zoals we ook zagen bij het Paasfeest. Meeregeren in het Koninkrijk vraagt echter volwassenheid die geleerd wordt door gehoorzaamheid zoals uitgebeeld door het Pinksterfeest en uiteindelijk wordt verkregen bij het Loofhuttenfeest.

Het Loofhuttenfeest profeteert over de openbaring van de Zonen van God, wanneer de volwassen burgers van het Koninkrijk volledig gelijk worden aan het beeld van Christus.

Deze drie stappen kunnen worden samengevat met de kernwoorden: geloof, gehoorzaamheid en overeenstemming. De weg naar het Zoonschap begint met geloof. Het verschuift vervolgens naar gehoorzaamheid. Gedurende deze periode moet onze menselijke natuur leren om ons te onderwerpen aan de wil van God. Hij leert Gods stem verstaan en geleid te worden door de Heilige Geest.

Gedurende deze tijd vinden er grote veranderingen in het hart van de gelovige plaats. Gehoorzaamheid impliceert onderwerping aan de wil van God, of de wil van de gelovige nu wel of niet overeenstemt met de Goddelijke wil. Maar wanneer de gelovige de wegen van God leert verstaan, wordt gehoorzaamheid vervangen door overeenstemming met Zijn wil. Overeenstemming ontstaat wanneer een persoon het niet langer nodig heeft om opdrachten te krijgen om iets te gaan doen, omdat deze persoon zelf al weet wat te doen – het wordt zijn natuur – een innerlijke overtuiging.

Het doel van het zoonschap is naast geloof en gehoorzaamheid, bovenal volledige overeenstemming met de wil van God en het hart van Christus. Dit wordt gerealiseerd bij de vervulling van het Loofhuttenfeest.

Het burgerschap van het Koninkrijk van God is anders dan het burgerschap van een christelijke natie. De Oudtestamentische natie Israël was in beginsel als christelijke natie ontstaan door Jezus Christus, die zich openbaarde als Jahweh aan Mozes. Dit kunnen we vinden in Ex. 15:2 en Jas.¹ 12:2, die ons beide zeggen: 'God is mijn Yeshua geworden'. Met andere woorden, Yeshua (Jezus) is de aardse verschijning van Jahweh, de wetgever die de natie Israël schiep door Mozes.

Het woord 'Christelijk' werd gedurende de periode van Mozes niet gebruikt, maar kan wel op het volk Israël worden toegepast. In feite is Christus de Griekse term voor de Messias, oftewel de Gezalfde die Israël zou regeren. Zolang Jezus zelf nog niet was verschenen als de Gezalfde waren er anderen die tijdelijk als de Gezalfde regeerden, zoals David, die de troon tijdelijk bezat.

Israël werd dus opgericht als christelijke natie, maar had verschillende gebreken onder het Oude Verbond, die uiteindelijk fataal bleken te zijn. Als eerste was het Oude verbond gebaseerd op de inwoners zelf, die hadden gezworen gehoorzaam te zijn aan de wet (Ex. 19:8) en dit betekende dat hun 'redding' gebaseerd was op gehoorzaamheid. Dit was gedoemd te mislukken.

Ten tweede hadden de wetten van deze natie vooral een uiterlijke betekenis in de zin van allerlei religieuze rituelen die voorwaarden waren voor een blijvend burgerschap. De wet was in die zin zwak dat hij niet het hart van de burger blootlegde maar slechts kon afgaan op uiterlijke rituelen. Haten is bijvoorbeeld een zonde (Mat. 5:22), maar een persoon onder het Oude Verbond moest daadwerkelijk iemand vermoorden om door de wet te kunnen worden veroordeeld. Onder het Nieuwe Verbond echter, moet iemand om aan de voorwaarden te voldoen, de gerechtigheid van de Farizeeën overstijgen (Mat. 5:20) omdat onder het Nieuwe Verbond iemand in je hart haten voldoende is om uit het Koninkrijk gezet te worden.

De wet is niet weggedaan, maar de eisen van de wet werden uitgebreid van slechts uiterlijke rituelen alleen, naar de houding en motieven van het hart.

¹Book of Jasher (Boek van de oprechte) – Joz. 10:13; 2 Sam. 1:18

Een christelijke natie is in essentie een Oude Verbondswijze van het toepassen van de wetten van het Koninkrijk. Zolang een burger de wet gehoorzaam is wordt hij niet veroordeeld in de rechtszaal. Het idee om iemand te straffen voor het haten van iemand zou nieuw zijn in de wereldgeschiedenis. Het is ook niet echt praktisch, omdat het een wereldse wijze is om iemands hart te veranderen zonder daarbij het werk van de Heilige Geest in acht te nemen die alleen macht heeft om het hart te veranderen. Het toepassen van straffen voor haat zal alleen maar leiden tot onderdrukking van diegenen die haten. Wanneer de wet van buitenaf wordt opgelegd en toegepast zal het nooit iemands hart veranderen.

Israël ontdekte dat de wetten van God niet konden worden afgedwongen wanneer de meerderheid van de burgers zich niet onderwierp aan deze wet – met andere woorden, wanneer deze wetten niet in hun harten werden geschreven. De natuurlijke weg van het vlees is dat een ieder doet wat goed is in zijn eigen ogen. Dit geldt ook voor priesters en leraren van de wet. Zij begonnen de wetten te misvormen tot zaken die God nooit heeft gevraagd nog de intentie voor heeft gehad (Mark. 7:9). We komen hier later op terug.

De tempel werd zelfs tot een 'rovershol' gemaakt (Jer. 7:11), oftewel een plaats waar rovers zich veilig konden voelen, ver van de sterke arm der wet. Dit is het moment waarop God het Babylonische leger riep op de natie te vernietigen en hun burgers in ballingschap weg te voeren. Ditzelfde gebeurde in het Nieuwe Testament, omdat Jezus Jeremia's woorden letterlijk citeerde en toepaste op de tempel (Mat. 21:13). Veertig jaar later hebben de Romeinen de tempel en de stad verwoest.

Het punt hier is dat een christelijke natie de wetten van God ten uitvoer brengt, maar niet de kracht heeft om het hart van de mensen te veranderen. Dit is de uiteindelijke fatale zwakte. Het Koninkrijk van God aan de andere kant, is gebaseerd op het Nieuwe Verbond. Dit concept begint wel in de periode van het Oude Verbond, tegelijk met het moment dat het principe van het Nieuwe Verbond bekend wordt gemaakt (Jer. 31:31–34), maar voor de uiteindelijke vervulling van het Nieuwe Verbond was het nodig dat de Messias aan het kruis zou sterven als het Lam van God om dit verbond te bekrachtigen met bloed.

Dus zoals onder het Oude Verbond het burgerschap van Israël gebaseerd was op de daden van een persoon, is onder het Nieuwe Verbond het burgerschap gebaseerd op de hartsgesteldheid van een persoon.

In beide gevallen is het burgerschap gebaseerd op de besnijdenis. Onder het Oude Verbond was dit een fysieke vleselijke besnijdenis. Onder het Nieuwe Verbond is het een besnijdenis van het hart. Onder het Oude Verbond werd het teken van de besnijdenis bijna betekenisloos omdat het uiterlijke teken niet de gesteldheid van het hart weergaf. Maar de religieuze en politieke leiders zagen de besnijdenis als een teken van iemands burgerschap. Het Nieuwe Verbond verbant de uiterlijke tekenen en gaat direct naar het hart. Wanneer Paulus zegt dat een Jood niet iemand is die de uiterlijke besnijdenis heeft ontvangen, maar de besnijdenis van het hart (Rom. 2:28 en 29) definieert hij het burgerschap van het Koninkrijk van God. Paulus' boodschap was dat iemand de besnijdenis van het hart moest ondergaan om een burger van het Koninkrijk te worden.

Deze boodschap was volledig tegengesteld aan de eisen die de priesters in de tempel stelde, die bewakers bij de deur van het voorhof hadden geplaatst om niet-Joden en vrouwen op afstand te houden. Een ieder die naar binnen wilde moest laten zien dat hij besneden was om zijn Israëlitisch burgerschap aan te tonen. Hun traditie was dat alleen zulke personen het waard waren om voor God te verschijnen. Niemand werd gevraagd naar zijn hartsgesteldheid.

De enige reden dat Israëlieten of Judeeërs als burger werden beschouwd was vanwege hun besnijdenis, die normaal gesproken uitgevoerd werd wanneer ze 8 dagen oud waren. Maar volgens de wet van God kon een volbloed Israëliet zijn burgerschap verliezen wanneer hij bepaalde wetten overtrad, bijvoorbeeld de wetten van de offerdienst.

Lev. 17:1–7 zegt ons dat wanneer een inwoner een offer brengt, hij dit in de tabernakel of tempel moest brengen om het aan God te tonen. Vers 4 zegt dat als hij dit niet doet, hij

afgesneden kon worden van zijn volk. Dit is dus het verliezen van het burgerschap.

Onder het Nieuwe Verbond met Jezus als het ware offer voor de zonde, verliest een burger zijn burgerschap in het Koninkrijk van God door het bloed van Jezus niet naar de plaats te brengen waar Hij zijn naam heeft geopenbaard. Met andere woorden; het bloed van Jezus moet worden aangebracht op onze voorhoofden, omdat wij nu de ware tempel zijn waar Hij zijn naam geplaatst heeft (Op. 22:4). Iedereen die dit niet doet is geen burger van het Koninkrijk van God.

De wet is geestelijk (Rom. 7:14). Deze wet moet worden toegepast in het Koninkrijk van God, maar niet op dezelfde wijze als onder het Oude Verbond.

Het Nieuwe Verbond onthult een waarheid die altijd al waar is geweest, maar die niet algemeen bekend was. Het was de waarheid dat het burgerschap door God wordt erkend op basis van het hart, niet op basis van uiterlijke tekenen. De bekrachtiging van het Nieuwe Verbond maakte het duidelijk dat een ieder met alleen een besnijdenis van het vlees NIET een inwoner van het Koninkrijk was. Dit heeft niets te maken met iemands afkomst. Het was een toepassing van de wet die nu onder het Nieuwe Verbond bekrachtigd is.

Het is altijd zo geweest dat afstammelingen van Adam die geen Israëliet waren burgers van Israël konden worden. Onder het Oude Verbond moesten zij worden besneden. Op dat moment werden ze echter nog vaak behandeld als tweederangs burgers, en dit weerhield velen ervan om dit ook daadwerkelijk te doen. Onder het Nieuwe Verbond moeten allen de besnijdenis van het hart ondergaan, waarbij afkomst niet belangrijk is. Ook Israëlieten moeten besneden worden van het hart. Galaten 3:28 zegt,

28 Er zijn geen Joden of Grieken meer, slaven of vrijen, mannen of vrouwen – u bent allen één in Christus Jezus.

Allen hebben dezelfde mogelijkheid om burger te worden van dit Koninkrijk en allen ontvangen het burgerschap op dezelfde wijze. Niemand kan zijn afkomst aanwenden of zijn besnijdenis aanvoeren als basis voor het burgerschap. Er is een gelijke kans voor alle afstammelingen van Adam.

HOOFDSTUK 4

De wetten van het Koninkrijk

De wetten van het Koninkrijk omvatten alles wat God als opdracht geeft aan de mens. Gehoorzaam zijn aan de Koning betekent gehoorzaam zijn aan Zijn wetten. De wetten van het Koninkrijk zijn een uitdrukking van Zijn karakter. Zij zijn de standaard waardoor rechtvaardigheid kan worden afgemeten. Deze uitdrukking van het karakter van de Koning negeren wordt zonde genoemd.

De Hebreeuwse term voor zonde is *khataw* en betekent letterlijk 'doel missen'. Rom. 3:23 zegt bijvoorbeeld,

23 Iedereen heeft gezondigd en ontbeert de nabijheid van God;

Dat wil zeggen dat iedereen het doel heeft gemist. Iedereen heeft tekort gedaan aan het rechtvaardigde karakter van God. We hebben allemaal gefaald.

Het doel van het wet is om met misdadigers om te gaan. Zo lang er zondaren zijn, moeten er wetten zijn om de mens ervan te weerhouden hun medemens kwaad te doen. Om rust en kalmte te creëren in het land, moeten deze wetten ook straffen hebben wanneer iemand ongehoorzaam is, waardoor de wettige orde weer hersteld kan worden wanneer men de rechten van anderen ondermijnd.

Paulus vertelt ons het doel van de wet in 1 Tim. 1:8-11,

8 Wij daarentegen weten dat de wet goed is als hij op de juiste wijze gebruikt wordt. 9 We weten ook dat de wet er niet is voor de rechtvaardige, maar voor wie zich aan wet of gezag niet stoort, voor goddelozen en zondaars, die alles wat heilig is verachten en ontwijden, die hun eigen vader of moeder doden, voor moordenaars, 10 ontuchtplegers, knapenschenders, slavenhandelaars, leugenaars en plegers van meeneed. De wet is er voor alles wat indruist tegen de heilzame leer, 11 die in overeenstemming is met het evangelie dat mij is toevertrouwd, het evangelie over de majesteit van de gelukzalige God.

In het begin, voordat de zonde in de wereld kwam, was het niet nodig dat een hogere autoriteit wetten oplegde. Maar toen de mens in zonde viel, werd de wet nodig om met deze nieuwe realiteit om te kunnen gaan. En aan het einde, wanneer God alles en in allen is, zal er opnieuw geen wet meer nodig zijn, omdat de wet dan geschreven zal zijn in de harten van alle mensen. Mensen zullen doen wat goed is vanuit hun natuur en het zal niet nodig zijn om mensen te dwingen het goede te doen of om ze ervan te weerhouden de rechten van hun medemens te negeren.

De wetten van God zijn procesmatig onthuld, omdat de mens tegelijkertijd moreel procesmatig degenereerde. De eerste wet wordt gegeven in Gen. 2:16 en 17,

16 Hij hield hem het volgende voor: 'Van alle bomen in de tuin mag je eten, 17 maar niet van de boom van de kennis van goed en kwaad; wanneer je daarvan eet, zul je onherroepelijk sterven.'

Er was op dat moment geen andere wet nodig. Alleen deze ene wet was voor dat moment voldoende om Adam en Eva de mogelijkheid te geven om te falen (hun doel te missen). Toen zij zondigden begon de mensheid aan een lange weg van degeneratie en steeds meer wetten moesten worden geopenbaard zodat de mens steeds meer duidelijkheid kreeg wat de gedachten van God waren in specifieke situaties.

Na de vloed openbaarde God aan Noach andere wetten die duidelijk maakten hoe de aarde

moest worden geregeerd. Noach was de wettige erfgenaam van het eerstgeboorterecht en daarmee koning over deze aarde. Noach wist het verschil al tussen reine en onreine dieren, omdat deze kennis nodig was om de dieren in de ark te brengen voordat de vloed begon (Gen. 7:2).

Na de vloed openbaarde God nog meer in Gen. 9:1-7, namelijk dat het bloed niet meegegeten mocht worden, omdat bloed niet bestemd was als voedsel voor de mens. Ook werd gezegd dat als iemand zijn naaste doodde, het leven van de moordenaar ook moest worden genomen (Gen. 9:6). We hoeven er niet aan te twifelen dat er veel andere onderdelen van het rechtvaardige karakter van God zijn geopenbaard door Goddelijke inspiratie in de eeuwen daarna. Een van de tekenen die hierop wijzen kunnen we vinden in Gen. 26:5 waar God Abraham zegt 'omdat hij de geboden en inzettingen van God hield'.

Het is dus duidelijk dat lang voor de tijd van Mozes er Goddelijke wetten waren waar Abraham bij leefde. Abrahams geloof werd aangetoond door het feit dat hij de geboden van God gehoorzaam was. Dit blijkt ook duidelijk op het moment dat God hem openbaarde dat hij Ur moest verlaten en naar het land Kanaän moest optrekken. Abraham was een man met een groot geloof, maar zijn geloof kwam tot uitdrukking in zijn gehoorzaamheid aan Gods geboden.

Vier eeuwen na Abraham leidde Mozes het volk uit Egypte naar de berg Sinai waar God hen een complete verzameling van wetten van Zijn Koninkrijk gaf. Deze wetten waren bedoeld om de relaties tussen God en de mensen en hun naasten te regelen. Deze wetten definieerden wat rechtvaardigheid inhield en dat de veroordeling altijd moest passen bij de overtreding die gepleegd was. Vergelding stond altijd in verband met de overtreding, wanneer er geen vergelding of terugbetaling mogelijk was werd de doodstraf uitgesproken.

Deze wetten, net als alle voorgaande wetten van het Koninkrijk, zijn bedoeld om de neiging van de mens om de ander kwaad te doen te beteugelen. De wet vermeldde ook de veroordeling, die heel precies de straf per overtreding beschrijft wanneer de rechten van de medemens worden geschonden. Echter werden niet alleen de rechten van het slachtoffer beschermd, maar ook de rechten van diegenen die de overtreding hadden begaan. De geschiedenis wijst uit dat de straf vaak veel erger is dan dat de oorspronkelijke misdaad was.

De apostel Paulus zegt in Rom. 7:12 over de wet van God,

12 Kortom, de wet zelf is heilig en de geboden zijn heilig, rechtvaardig en goed.

En vervolgens vertelt hij ons in vers 14 dat de wet geestelijk is. Velen hebben geleerd dat de wet slechts gericht is op het vlees en minderwaardig is alsof deze wet gebaseerd is op de vleselijke redeneringen van de mens. Maar dit is niet waar. De wet komt voort uit de wil van God. God is een geest en ieder woord dat Hij spreekt en iedere wet die Hij uitvaardigt is geestelijk (Joh. 4:24).

De naleving van de wet is echter beperkt omdat hij moet worden nageleefd door vleselijke mensen, die niet de bedoeling en achterliggende gedachten van de Auteur van de wet kennen. Dit werd later in Israël ook een probleem en daarom vond Jezus het nodig om hun interpretatie van de wet te bestrijden in de welbekende 'Bergrede'.

De menselijke interpretatie van de wet noemde Jezus 'de menselijke inzettingen'. Dit probleem kennen we ook in onze tijd. De wet wordt nu anders toegepast dan de oorspronkelijke bedoeling van de wetgever was. Dit is een natuurlijke neiging om af te wijken van de oorspronkelijke intenties van de wetgever wanneer men niet overeenstemt met de intenties van diegenen die destijds de wetten maakten. Dit mag dan misschien een goed idee zijn wanneer je af wilt wijken van de wetten van onvolmaakte mensen, maar dit mag natuurlijk nooit gebeuren met de wetten van God.

De rabbi's hebben echter de wetten van God dusdanig aangepast dat ze feitelijk de wet van God daarmee teniet hebben gedaan. Jezus kwam om ons de werkelijke betekenis van de wet te openbaren, zoals deze bedoeld was door God. Maar in de jaren daarna heeft de Kerk

hetzelfde gedaan als de rabbi's destijds. Hoe minder de mens overeenstemde met de gedachten van God, hoe meer ze de wet herinterpreteerden naar hun eigen idee over goed en kwaad.

De rabbijnse tradities zijn later opgeschreven en staan nu algemeen bekend als de Talmoed. De Talmoed is niet de Bijbel, maar een verzameling van de inzettingen van mensen. In Markus 7:5-8 lezen we,

5 toen vroegen de farizeeën en de schriftgeleerden hem: 'Waarom houden uw leerlingen zich niet aan de tradities van onze voorouders en eten ze hun brood met onreine handen?' 6 Maar hij antwoordde: 'Wat is de profetie van Jesaja toch toepasselijk op huichelaars als u! Er staat immers geschreven: "Dit volk eert mij met de lippen, maar hun hart is ver van mij; 7 tevergeefs vereren ze mij, want ze onderwijzen hun eigen leer, voorschriften van mensen." 8 De geboden van God geeft u op, maar aan tradities van mensen houdt u vast.'

We moeten het verschil opmerken tussen de inzettingen van God en de inzettingen van mensen. Jezus zei alleen goede dingen over de wet van God en zijn inzettingen. Hij zei echter weinig goeds over de inzettingen van mensen (de oversten). We moeten dit onderscheid goed maken om bovenstaande conversatie tussen Jezus en de oversten te kunnen plaatsen.

De apostel Paulus stelt heel duidelijk dat God de wet niet teniet heeft gedaan, maar integendeel, de wet in ere hield, juist door aan het kruis te sterven voor onze zonden. Door aan het kruis te gaan heeft hij op de grootst mogelijke wijze laten zien dat Hij overeenstemde met de vraag van de wet om gerechtigheid. Door de prijs te betalen redde Hij de wereld van de dood. Daarom zegt Paulus ons in Rom. 6:14,

14 De zonde mag niet langer over u heersen, want u staat niet onder de wet, maar leeft onder de genade.

Onder de wet zijn betekent dat iemand strafbaar is volgens de wet en dus de verantwoordelijkheid heeft om de straf te dragen als zondaar. Steeds wanneer iemand zondigt komt hij 'onder de wet' vanwege de toerekening van die zonde en de wet zal de zondaar nooit vrijspreken tot de straf is betaald. Toen Jezus de straf betaalde, die de wet voorschreef, werd de zondaar vrijgesproken, omdat hierdoor aan de eis van de wet was voldaan. Niet langer was de wet dus een bedreiging voor de zondaar, want hij was nu 'onder de genade'. Niet omdat de zonde werd toegelaten, maar omdat de straf (of de vloek) voor de zonde was betaald.

Op geen enkele wijze maakt dit de zonde echter minder zondig. Diefstal is nog steeds zonde evenals moord en overspel. De zonde wordt niet goedgesproken door Jezus' dood aan het kruis. De wet tegen deze ongerechtigheid is niet herroepen. Diefstal is geen rechtvaardige daad geworden nadat Jezus stierf aan het kruis.

De wet blijft een uitdrukking van Gods karakter. Het grote verschil is dat toen Jezus de straf op de zonde die door de wet was bepaald droeg, de wet niet nog meer straf kon vragen dan al was gedragen. Deze mogelijkheid heeft de wet niet in zich en zou onrechtvaardig zijn. Daarom zijn we nu 'onder de genade'.

Maar Paulus maakt heel duidelijk dat wij niet 'moeten zondigen zodat de genade toeneemt' (Rom. 6:1). Hij zegt in Rom. 6:15,

15 Betekent dit nu dat we vrijuit mogen zondigen omdat we niet onder de wet staan, maar onder de genade leven? Absoluut niet.

Met andere woorden, indien we te snel rijden op de snelweg kan de agent mij een bekeuring geven en zal ik de boete moeten betalen. Indien de boete voor mij te hoog is om te voldoen sta ik 'onder de wet', totdat ik de boete betaald heb. Misschien moet ik wel 30 dagen de cel in. Maar indien mijn oom de boete betaalt, kom ik 'onder de genade' en spreekt de wet mij vrij.

Wat zou mijn oom denken als ik constant de snelheidsregels blijf overtreden, in de wetenschap dat mijn oom mij altijd zal vrijkopen? Zou ik hem daarmee eren? Natuurlijk niet. En zoveel christenen wordt vandaag de dag verteld dat ze nu het recht hebben om te zondigen (de wet mogen negeren) alsof Jezus de zonde heeft gerechtvaardigd door de straf hierop te betalen.

Christenen hebben niet het recht om door te gaan met zondigen. Johannes vertelt ons dat zondigen Gods wet overtreden is (1 Joh. 3:4). Jezus zegt dat velen voor hem zullen staan op de dag van het oordeel en zullen zeggen dat ze vele wonderen en tekenen in Zijn naam hebben gedaan; maar Jezus zal zeggen: "Weg met jullie, wetsverkrachters", Mat. 7:23.

De wetten van het Koninkrijk zijn gegeven om de verkeerde neigingen van de mens in te binden. Er zijn twee manieren waarop God met het probleem van ongerechtigheid omgaat. De methode van het Oude Verbond, ingesteld onder Mozes, was door het ingrijpen van de wet (van buitenaf). De methode van het Nieuwe Verbond, ingesteld onder Christus, is om iemands natuur te veranderen, door een innerlijke werking van de Heilige Geest.

De methode van het Oude Verbond werkt slechts gedeeltelijk; de geschiedenis heeft ons laten zien dat het opleggen van sancties bij overtredingen uiteindelijk altijd zal falen. De menselijke natuur is dusdanig dat ze altijd een wijze vindt om de wet te omzeilen om zo toch de overtreding te kunnen begaan, zonder hiervoor te kunnen worden gestraft.

Daarom vaardigen landen steeds nieuwe wetten uit, die steeds in meer detail reguleren. De straffen nemen langzamerhand toe met als doel om de wetteloosheid af te laten nemen en criminaliteit te determineren. Vaak nemen de straffen dusdanig toe dat ze niet meer in verhouding staan tot de misdaad en vervolgens explodeert de criminaliteit.

Het Nieuwe Verbond legt criminaliteit niet alleen aan banden. De Heilige Geest komt in ons hart wonen en werkt van binnenuit. In tegenstelling tot heersen vanuit de vrees voor de straf, werkt de Heilige Geest door liefde, door de wetten in onze harten te schrijven. Het resultaat van dit innerlijke werk is dat we beginnen te veranderen naar het rechtvaardige karakter van God, niet door dwang, maar omdat we gaan overeenstemmen met Zijn wil. Dit wordt bewerkt door het lezen van het Woord (de wet), geleid door de Heilige Geest, wetend wat de intenties Zijn geweest van de Auteur en door de wet te zien door de ogen van Christus.

Op deze wijze wordt de wet niet alleen een uitdrukking van het karakter van God, maar ook van het karakter van de gelovige. Hij WIL niet meer stelen, moorden, overspel plegen, zelfs al staan de wetten van het land dit toe. De uiterlijke wetten vormen niet zijn drijfveer, maar zijn motivatie komt van binnen uit.

Dit is de methode van het Nieuwe Verbond waardoor God momenteel gerechtigheid op deze aarde wil brengen. De wetten van het Koninkrijk worden geschreven op de harten van haar burgers. God traint mensen om goede burgers te zijn en getuige te zijn van Zijn rechtvaardige karakter.

HOOFDSTUK 5

Het domein van het Koninkrijk

Het Koninkrijk van God heeft een territorium, dat bestaat uit alles wat God schiep, in de hemel en op aarde. Alles wat Hij bezit is onderdeel van Zijn Koninkrijk en Hij bezit de aarde omdat Hij deze geschapen heeft.

Toen God in de dagen van Mozes het land Kanaän tot bezit gaf aan Israël, maakte God duidelijk dat het volk het land niet echt als hun bezit konden zien. Ze hadden niet de soevereiniteit over het land, maar hadden een (beperkte) autoriteit over het land gekregen. Dit wordt duidelijk gemaakt in Lev. 25:23, waar God zegt:

23 Land mag nooit verkocht worden, alleen verpand, want het land behoort mij toe en jullie zijn slechts vreemdelingen die bij mij te gast zijn.

Met andere woorden; het gebruik van het land werd beperkt door de wet en was dus niet onvoorwaardelijk. Als het volk Zijn wetten niet zou houden, behield God het recht om hen hiervoor te straffen en hen te verwijderen uit het (Zijn) land. Lev. 26:33 en 34:

33 En jullie zal ik onder vreemde volken verstrooien; je zult moeten vluchten voor het getrokken zwaard. Je land zal een woestenij zijn en je steden zullen in puin liggen. 34 Zo, doordat het land braak ligt terwijl jullie naar het land van je vijanden verdreven zijn, wordt het schadeloos gesteld voor de rust die het heeft moeten ontberen. Dan zal het rusten ter vergoeding van de sabbatsjaren.

Met andere woorden, het recht van Israël op het land Kanaän was afhankelijk van hun gehoorzaamheid. Het is dus vanwege hun ongehoorzaamheid dat ze uit het land zijn gezet door de Babyloniërs en later door de Romeinen.

Toen God Juda uit het land liet zetten door koning Nebukadnezar van Babel, herinnerde Hij het volk aan het recht dat Hij had om dit te doen als Schepper. In Jeremia 27:5 staat,

5 Ik heb met mijn grote kracht en met mijn machtige arm de aarde gemaakt en de mensen en dieren die er leven. Ik geef de aarde aan wie ik wil.

De aarde is geschapen om de heerlijkheid van God te openbaren op deze aarde, en dit doel zal uiteindelijk worden behaald, omdat God Zijn doel niet kan missen.

Het land Kanaän was een afschaduwing van een veel grotere vervulling die nog moet komen. We moeten Kanaän zien als model dat ontworpen is om ons de intentie van God te laten zien die Hij voor de gehele aarde heeft. Hij is niet alleen de God van Kanaän en niet alleen de God van Abraham, Isaak en Jakob, maar Hij is de 'God van de hele aarde' (Jes. 54:5),

5 Want je maker neemt je tot vrouw, HEER van de hemelse machten is zijn naam. De Heilige van Israël zal je bevrijder zijn, men noemt hem God van de hele aarde.

Het Oude Verbond was de eerste methode van God om Zijn doel te bereiken. Maar dit was ontworpen om te mislukken, omdat God hierdoor de mens zijn beperkingen wilde laten zien. Het Oude Verbond legde de verantwoordelijkheid neer bij de mens om zo het Koninkrijk van God te realiseren door de wil van de mens. De mens had beloofd om gehoorzaam te zijn (Ex. 19:8). De belofte die ze deden en hun overtuiging dat het hun wel zou lukken deze te kunnen houden moest worden ontkracht door ervaring.

Eerst faalde Israël en toen Juda; beide werden ze uit het land gezet. Toen richtte God het Nieuwe Verbond op, waarin Hijzelf de verantwoording op zich nam om gerechtigheid op aarde te bewerkstelligen. In het Nieuwe Verbond zegt God "Ik zal" en "jullie zullen." Dit in contrast

met het Oude Verbond, waarin God zegt "INDIEN jullie." De vervulling van het Nieuwe Verbond is afhankelijk van Gods mogelijkheden en niet afhankelijk van de mogelijkheden van de mens.

Daarnaast breidt het territorium van het Koninkrijk zich uit van een klein stukje land in Palestina tot over de hele aarde.

Toen God Juda uit Kanaän zette in de dagen van Jeremia, dachten de mensen dat dit slechts een 70-jarige ballingschap zou zijn en dat de mensen daarna weer terug zouden keren en het leven weer zou zijn zoals het altijd geweest is. Maar Nebukadnezars droom in Daniel 2 onthulde dat Babel alleen het gouden hoofd was van een heel beeld. Dat gehele beeld representeerde dus een veel langere periode van ballingschap tot aan het einde van deze tegenwoordige eeuw.

Dus toen Juda's zeventigjarige ballingschap voorbij was, kwamen ze onder de regering van de Meden en de Perzen gedurende een periode van twee eeuwen. Medo-Perzie vormde de twee armen van zilver uit Nebukadnezars droom. Deze periode werd gevolgd door Griekenland – de bronzen buik – en uiteindelijk Rome's ijzeren benen. Verder zag Daniel in zijn visioen dat Rome's onderdrukking op een specifieke wijze verlengd zou worden door 'een kleine hoorn' (Dan. 7:8,20). Deze 'kleine-hoorn-prophetie' is vervuld door het Pauselijke Rome na de val van het Romeinse Rijk in 476 N.C.

Daniel zag alleen een globale lijn van de geschiedenis middels de verschillende koninkrijken. Hij zag ook dat de heiligen van de Allerhoogste uiteindelijk de heerschappij en autoriteit kregen over de aarde. Alleen dan zou de 'ballingschap' pas eindigen. En wanneer we dan naar het Nieuwe Testament kijken, zien we dat de heiligen hun autoriteit niet door de kracht van het Oude Verbond, maar door het Nieuwe Verbond mogen ontvangen.

God gebruikte de ontwikkelingen van de verschillende koninkrijken om de koninkrijken van deze aarde te verenigen. Nimrod, de grondlegger van Babylon had al geprobeerd om vanaf het eerste begin de mensheid te verenigen door strijd te voeren (Gen. 11:4). God gebruikt dus de (verkeerde) intenties van Babylon uiteindelijk voor Zijn doeleinden – om zo het bereik van Zijn koninkrijk te vergroten tot de gehele aarde. Op deze wijze kan Hij, wanneer Hij Babylon laat vallen en verovert, al haar bezittingen in een keer zich toe-eigenen en een claim leggen op de gehele aarde.

Terwijl christenen zich bezorgd maken om Babylons pogingen om een wereldregering te vormen, een globale economie te creëren, de soevereiniteit van naties te vernietigen, kunnen diegenen die het Goddelijke plan zien en geloven in Zijn voorzienigheid naar deze ontwikkelingen kijken zonder vrees.

Ze weten namelijk dat dit alles een deel is van Gods 'masterplan' en Hij de Babyloniërs (net als Nebukadnezar) gebruikt als Zijn dienaren (Jer. 25:6). Ze zijn Gods werknemers, zonder dat ze het weten of die intentie hebben, geroepen om de koninkrijken van deze wereld te organiseren, uiteindelijk voor het Koninkrijk van God. Wanneer hun werk gedaan is, zal God van hen afnemen wat ze hebben gebouwd, en het reguleren naar Zijn wetten en het onderdeel uit laten maken van Zijn Koninkrijk. Openbaringen 11:15 zegt,

15 Toen blies de zevende engel op zijn bazuin. In de hemel klonken luide stemmen, die zeiden: 'Nu begint de heerschappij van onze Heer over de wereld, en die van zijn messias. Hij zal heersen tot in eeuwigheid.'

Jezus zei dat Zijn gelovige dienaren, die anderen NIET hebben onderdrukt, autoriteit gegeven zal worden in Zijn koninkrijk. Lukas 12:42-44 zegt,

2 De Heer antwoordde: 'Wie is die betrouwbare en verstandige rentmeester die de heer zal aanstellen over zijn knechten om hun op tijd het eten te geven dat hun toekomt? 43 Gelukkig de dienaar die daarmee bezig is wanneer zijn heer komt. 44 Ik verzeker jullie: hij zal hem aanstellen over alles wat hij bezit.'

We zien hier dat de 'gelovige' dienaren autoriteit ontvangen over al Zijn bezittingen. Met andere woorden; zij zullen regeren over diegenen die zich niet kwalificeerden als regeerders. Het criterium om te mogen regeren, wordt dus gegeven in de vorm van anderen behandelen met liefde en vriendelijkheid, in plaats van onrecht en onderdrukking. Onze huidige leefwijze bepaalt of we ons hiervoor kwalificeren.

Daniel 7:27 noemt deze heersers 'heiligen van de hoogste God'. Hen wordt de heerschappij gegeven in Gods koninkrijk in de toekomstige eeuw, wanneer het Stenen Koninkrijk alle andere koninkrijken vernietigt. We lezen ook in Openbaringen 5:10,

10 U hebt voor onze God uit hen een koninkrijk gevormd en hen tot priesters gemaakt. Zij zullen als koningen heersen op aarde.'

Wie zullen deze heiligen zijn? Het christelijke zionisme zegt dat dit de Joden zullen zijn die zich op het laatste moment zullen bekeren. Het Nieuwe Testament maakt duidelijk dat dit christenen zijn – en niet alleen christenen, maar diegenen die 'overwinnaar' zijn. Zij zijn degenen die burger geworden zijn bij Pasen en volwassen geworden zijn na Pinksteren, gericht op het Beloofde Land. Zij zijn degenen die hun oog richten op het Loofhuttenfeest, op het Beloofde Land. Dit heeft niets te maken met afkomst.

Het idee dat de Joden zich zullen bekeren en dan onmiddellijk zichzelf zullen kwalificeren om te regeren is absurd. Zo'n idee is gebaseerd op de verkeerde veronderstelling dat alleen afkomst bepalend is om heerser te zijn in Gods Koninkrijk. Ze gaan er vanuit dat de Joden staan voor Israël en dat alleen een Paaservaring hen zal kwalificeren om de wereld te regeren. Dit is niet Bijbels.

God heeft de scheidingsmuur afgebroken en is bezig om een nieuwe mens te scheppen, in en door Christus (Ef. 2:15). Die nieuwe mens is een lichaam, waarvan Jezus het Hoofd is. Zij worden allen op dezelfde wijze onderdeel van dit lichaam, afgezien van hun afkomst. Ze moeten allen worden gerechtvaardigd bij Pasen, geheiligd bij Pinksteren en verheerlijkt bij Loofhutten, om deel te kunnen hebben aan de eerste opstanding.

Paulus noemt 'deze ene nieuwe mens' ook wel een tempel, gebouwd op de apostelen en de profeten met Jezus Christus als de uiterste Hoeksteen. Afgezien van hoe dit metaforisch wordt voorgesteld, openbaart de onderliggende waarheid dat het is gebaseerd op de relatie die men heeft met Jezus Christus.

Openbaringen 20:6 zegt dat deze overwinnaars met Hem zullen regeren voor 1000 jaren tot aan het einde van de grote Sabbat (Millennium). Dit millennium zal ons aan het einde van de eerste 'week' na Adam brengen (6000 jaar) en dan zal de volgende grote fase van het Goddelijke plan beginnen, waarin alle doden zullen opstaan en worden geoordeeld en alle ongelovigen onderworpen zullen worden aan het Lichaam van Christus. Zij zullen uiteindelijk allen buigen voor Jezus en hem als Heer erkennen. Filippenzen 2:10 en 11,

10 opdat in de naam van Jezus elke knie zich zal buigen, in de hemel, op de aarde en onder de aarde, 11 en elke tong zal belijden: 'Jezus Christus is Heer,' tot eer van God, de Vader.

En niemand kan zeggen dat Jezus is de Heer, dan door de Heilige Geest (1 Kor. 12:3).

Dit zal hun Paaservaring zijn (rechtvaardiging door het geloof), en zij zullen allen gelovigen worden. Maar vervolgens moeten ze leren wat rechtvaardigheid is door Pinksteren, totdat uiteindelijk het Jubeljaar van de Schepping zal aanbreken en de hele schepping de vrijheid van de Zonen van God zal ervaren.

HOOFDSTUK 6

De gehele aarde

Het Koninkrijk van God is niet beperkt tot het land Kanaän / Palestina. Dat was een koninkrijk van het Oude Verbond dat bedoeld was om te mislukken en tegelijkertijd een patroon aangaf voor het Koninkrijk van God dat de gehele aarde zou vervullen.

Toen Israël haar eerste mogelijkheid had om het land Kanaän binnen te treden, had het onvoldoende geloof om dit te doen. De twaalf verspieters kwamen terug en tien van hen gaven een 'verkeerd verslag' en het volk geloofde dit verslag. God suggereerde toen aan Mozes dat Hij opnieuw zou beginnen en de beloften via Mozes in vervulling zou laten gaan. Mozes protesteerde echter en zei dat de volkeren dan zouden denken dat God niet bij machte was om Zijn beloften te vervullen.

Op de suggestie van Mozes dat God misschien niet de mogelijkheid had om Zijn beloften te vervullen, antwoordt God in Num. 14:20 en 21,

20 De HEER antwoordde: 'Ik zal vergeving schenken, zoals je vraagt. 21 Maar zo waar ik leef en de hele aarde vervuld is van de majesteit van de HEER

Hier openbaarde God Zijn grote plan voor de aarde. Kanaän was slechts een klein gedeelte van Zijn plan. Het was een type en schaduw van een groter plan om de hele aarde te vervullen met de glorie van God.

De woorden 'zo waar ik leef', maakt het een EED van God. Omdat Hij bij niets groter kon zweren, zwoor Hij met Zijn leven. Deze belofte wordt op verschillende wijzen herhaald in de Bijbel. Psalm 72:19 is de eerste plaats waar deze woorden worden geciteerd,

19 Geprezen zij zijn luisterrijke naam, voor eeuwig. Moge zijn luister heel de aarde vervullen. Amen, amen!

De tweede keer is in Jesaja 6:3, waar de serafs spraken,

3 Zij riepen elkaar toe: 'Heilig, heilig, heilig is de HEER van de hemelse machten. Heel de aarde is vervuld van zijn majesteit.'

De derde keer is ook bij monde van de profeet Jesaja, namelijk in Jes. 11:9,

9 Niemand doet kwaad, niemand sticht onheil op heel mijn heilige berg. Want kennis van de HEER vervult de aarde, zoals het water de bodem van de zee bedekt.

De laatste aanhaling is in Hab. 2:14, waar staat,

14 Maar zoals de zee vol water is, zo zal de aarde vol kennis van de grootheid van de HEER zijn.

We weten dat water voor 100% de zee bedekt. De kennis van de grootheid van de Heer zal dus de gehele aarde bedekken – 100% van de aarde. Er zal geen deel van de aarde zijn waar de grootheid van de Heer niet bekend is of getoond zal worden.

In Daniel 2 had koning Nebukadnezar een droom waarin hij een groot beeld zag met een gouden hoofd, armen van zilver, een bronzen buik en benen van ijzer. Hij zag vervolgens een Steen die het beeld raakte en tot puin vermorzelde. Toen zag hij dat de Steen groeide tot deze de gehele aarde vervulde (Dan. 2:35). Daniel legde vervolgens de droom uit aan de koning in Dan. 2:44,

44 Maar ten tijde van die koninkrijken zal de God van de hemel een rijk laten opkomen dat nooit te gronde zal gaan en dat nooit op een ander volk zal overgaan. Het zal al die koninkrijken verbrijzelen en vernietigen, maar zelf zal het eeuwig bestaan

Dit is de betekenis van de Steen die groeide tot deze de gehele aarde vervulde. Het is een verwijzing naar het Koninkrijk van God. Er komt een dag waarop Gods Koninkrijk de Babylonische koninkrijken (Babylon, Perzië, Griekenland en Rome) zal vervangen. Het is het vijfde en laatste Koninkrijk in de profetische geschiedenis van deze aarde.

Gods Koninkrijk zal alle vormen van onderdrukking van menselijke regeringen teniet doen en iedereen vrijzetten om die glorierijke vrijheid van God te ervaren. Ik geloof dat we nu in een tijd leven waarin de Steen de koninkrijken raakt aan haar voeten. We weten niet hoelang dit duurt, maar het eerste belangrijke teken zal zijn wanneer de zonen van God zich zullen openbaren. Zij zijn geroepen om met Christus te regeren in de toekomstige eeuw.

Het zevende hoofdstuk van Daniel verhaalt in meer detail. Daniel had een vergelijkbare droom als Nebukadnezar. Hij zag vier beesten: een leeuw (Babylon), een beer (Perzië) een luipaard (Griekenland) en een vierde beest met ijzeren tanden dat Rome vertegenwoordigde.

Hij zag ook een kleine hoorn uit het Romeinse beest komen. Die hoorn vertegenwoordigde het Pauselijke Rome, een verlengstuk van het Romeinse rijk. De kleine hoorn vervolgde de heiligen en overwon hen (had autoriteit over hen) tot het einde kwam. Dit is; tot de heiligen de regering in handen mochten nemen. We lezen verder in Dan. 7:13,

13 In mijn nachtelijke visioenen zag ik dat er met de wolken van de hemel iemand kwam die eruitzag als een mens. Hij naderde de oude wijze en werd voor hem geleid.

Dit beeld komt overeen met de droom van Nebukadnezar. Dit is het koninkrijk van God. Jezus Christus zelf is de Koning, maar ons wordt ook verteld dat de heiligen 'bezit nemen van het Koninkrijk'.

Dit wordt bevestigd in Op. 20:6 waar we lezen dat diegenen die deel hebben aan de eerste opstanding met Hem zullen regeren voor 1000 jaren. De zonen van God zijn dus geroepen om te regeren onder Jezus Christus. Daniel 7:27 concludeert,

27 Het koningschap, de heerschappij en de grootheid van alle koninkrijken onder de hemel zullen gegeven worden aan het volk van de heiligen van de hoogste God. Zijn koningschap is een eeuwig koningschap en alle machten zullen hem dienen en gehoorzamen.

Dit is de profetie over Gods koninkrijk in de Bijbel. Het spreekt van een tijd waarin de aarde Jezus Christus zal (er)kennen als hun Koning en de aarde geregeerd zal worden met liefde en zonder aanzien des persoons door de overwinnaars, de zonen van God.

Psalm 67 memoreert deze tijd:

1 Voor de koorleider. Bij snarenspeel. Een psalm, een lied. 2 God, wees ons genadig en zegen ons, laat het licht van uw gelaat over ons schijnen, sela 3 dan zal men op aarde uw weg leren kennen, in heel de wereld uw reddende kracht. 4 Dat de volken u loven, God, dat alle volken u loven. 5 Laten de naties juichen van vreugde, want u bestuurt de volken rechtvaardig en regeert over de landen op aarde. sela 6 Dat de volken u loven, God, dat alle volken u loven. 7 De aarde heeft een rijke oogst gegeven, God, onze God, zegent ons. 8 Moge God ons blijven zegenen, zodat men ontzag voor hem heeft tot aan de einden der aarde.

De profeet Haggai spreekt over Jezus als 'het verlangen van alle natiën'. Gods Koninkrijk is geen tijd van onderdrukking, maar een tijd waarin alle naties en volken in de vrijheid gezet zullen worden. Vrij van de onderdrukking van onvolmaakte menselijke overheersing.

De eerste gebeurtenis die deze machtsovername zal aankondigen zal de openbaring van de zonen van God zijn. Paulus zegt in Rom. 8:19–21,

19 De schepping ziet er reikhalzend naar uit dat openbaar wordt wie Gods kinderen zijn. 20 Want de schepping is ten prooi aan zinloosheid, niet uit eigen wil, maar door hem die haar daaraan heeft onderworpen. Maar ze heeft hoop gekregen, 21 omdat ook de schepping zelf zal worden bevrijd uit de slavernij van de vergankelijkheid en zal delen in de vrijheid en luister die Gods kinderen geschonken wordt.

De hele aarde verlangt naar deze gebeurtenis, omdat dit bewijst dat de wet van het Jubeljaar de hele schepping zal vrijmaken van de slavernij van de zonde. De aarde zal dus aan het doel van haar schepping voldoen.

Johannes ziet en beschrijft dit doel in Openbaringen 5:13 en 14,

13 Elk schepsel in de hemel, op aarde, onder de aarde en in de zee, alles en iedereen hoorde ik zeggen: 'Aan hem die op de troon zit en aan het lam komen de dank, de eer, de lof en de macht toe, tot in eeuwigheid.' 14 De vier wezens antwoordden: 'Amen,' en de oudsten wierpen zich in aanbidding neer.

Halleluja.